"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ତୁମେ ନିଜର ଚରିତ୍ରକୁ ସୁଧାରିବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସିଛ, ତେଣୁ ତୁମକୁ ଏବେ ଦୈବୀ ଚରିତ୍ର ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ଯୋଗରେ ବସିବାକୁ ମନା କାହିଁକି କରାଯାଇଛି?

ଉତ୍ତର:- :- କାହିଁକି ନା ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍□ାରା ନିହାଲ (କୃତାର୍ଥ) କରୁଥିବା ବାବା ତୁମ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛନ୍ତି । ଯଦି ତୁମର ଆଖି ବନ୍ଦ ରହିବ ତେବେ ନିହାଲ କିପରି ହେବ । କୌଣସି ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ବସନ୍ତି ନାହିଁ । ଯଦି ଆଖି ବନ୍ଦ ରହିବ ତେବେ ନିଦ ଆସିବ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ତ ଏବେ ସ୍କୁଲରେ ପାଠ ପଢୁଛ, ଏହା ତୁମର ରୋଜଗାରର ପନ୍ଥା । ତୁମର ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବା ପଦ୍ମର ରୋଜଗାର ଜମା ହେଉଛି, ତେଣୁ ରୋଜଗାର କରିବା ସମୟରେ କେବେ ନିଦ୍ରା ଆସି ନ ଥାଏ, କି ମନ ଦୁଃଖ ହୋଇ ନ ଥାଏ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମଧୁର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏ କଥା ତ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆତ୍ମିକ ପିତା ପରମଧାମରୁ ଆସି ଆମକୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । କ'ଣ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି? ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଆତ୍ମାର ଯୋଗ ଲଗାଇବା ଶିଖାଉଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା କୁହାଯାଉଛି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବତାଉଛନ୍ତି - ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପକାଇ ତୁମେ ମିଠା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ନିଜର ପବିତ୍ର ଶାନ୍ତିଧାମରେ ପହଞ୍ଚିଯିବ । ବାବା ଏକଥା କେତେ ସହଜ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେକର ଏବଂ ନିଜର ପ୍ରିୟତମ ବେହଦର ବାପାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ଯେଉଁ ପାପ ସବୁ ରହିଛି, ତାହା ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । ଏହାକୁ ହିଁ ଯୋଗ ଅଗ୍ନି କୁହାଯାଉଛି । ଏହା ଭାରତର ପ୍ରାଚୀନ ରାଜଯୋଗ, ଯାହାକୁ ବାବା ହିଁ ପ୍ରତି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଆସି ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ବେହଦର ବାବା ହିଁ ଭାରତରେ, ଏହି ସାଧାରଣ ଶରୀରରେ ଆସି ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହି ଯୋଗ ଦ୍□ାରା ହିଁ ତୁମର ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ କଟିଯିବ, କାହିଁକିନା ବାବା ପତିତ-ପାବନ ଏବଂ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କର ଆତ୍ମା ରୂପି ବ୍ୟାଟେରୀ ଏବେ ତମଃପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି । ଯାହା ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ଥିଲା ଏବେ ତାକୁ ପୁନର୍ବାର ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ କିପରି କରିବା, ଯାହା ଫଳରେ ତୁମେ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆ ଅଥବା ଶାନ୍ତିଧାମ ଘରକୁ ଯାଇ ପାରିବ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏହାକୁ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ମନେ ରଖିବା ଦରକାର । ବାବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଏହି ଡୋଜ୍ (ଔଷଧ) ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ତୁମେ ଉଠିବା-ବସିବା, ଚାଲିବା-ବୁଲିବା ସମୟରେ କରିପାରିବ । ଯେତେ ସମ୍ଭବ ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି କମଳ ପୁଷ୍ପ ସମାନ ପବିତ୍ର ରହିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ସହିତ ଦୈବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ କାହିଁକିନା ଦୁନିଆର ଲୋକମାନଙ୍କର ତ ଆସୁରୀ ଚରିତ୍ର । ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଏଠାକୁ ଆସିଛ ଦୈବୀ ଚରିତ୍ର ଗଢ଼ିବା ପାଇଁ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଚରିତ୍ର ବହୁତ ମଧୁର ଥିଲା । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତାଙ୍କର ହିଁ ମହିମା ଗାୟନ କରାଯାଉଛି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗ କେବେଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି, ଏକଥା ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝିଛ ଏବଂ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ କେବେଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି, ଏ କଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ । ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଏହି ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଯେତେବେଳେ କି ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ଜ୍ଞାନ ସାଗର ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ, ଏବେ ଆତ୍ମିକ ପିତା ଆମକୁ ରାଜଯୋଗ ପାଠ ପଢ଼ାଇବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ଏ କଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ ଇଏ କୌଣସି ସାଧାରଣ ପିତା ନୁହଁନ୍ତି । ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ଆତ୍ମିକ ପିତା, ଯିଏକି ଆମକୁ ପଢ଼ାଇବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ନିବାସ ସ୍ଥାନ ସଦାସର୍ବଦା ବ୍ରହ୍ମଲୋକ ଅଟେ । ଲୌକିକ ପିତା ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ଏହିଠାରେ ରହିଛନ୍ତି । ଏକଥା ପିଲାମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ନିଶ୍ଚିତ ମନେ ରଖିବା ଉଚିତ୍ ଯେ - ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ଯିଏକି ବେହଦର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ଭକ୍ତି ମାର୍ଗରେ ଲୌକିକ ପିତା ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଡାକିଥାନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଯଥାର୍ଥ ଗୋଟିଏ ହିଁ ନାମ ଶିବ । ବାବା ନିଜେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ, ମୋର କେବଳ ଗୋଟିଏ ନାମ ଶିବ ଅଟେ । ଯଦିଓ ଅନେକ ନାମ ଅନେକ ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେ ସବୁ ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ସାମଗ୍ରୀ । ଯଥାର୍ଥ ନାମ ମୋର ଏକମାତ୍ର ଶିବ ଅଟେ । ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମା କୁହାଯାଉଛି, ଶାଳଗ୍ରାମ କହିଲେ ମଧ୍ୟ କିଛି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ । ଅନେକାନେକ ଶାଳଗ୍ରାମ ରହିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଶିବ କେବଳ ଜଣେ ହିଁ ଅଛନ୍ତି । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ବେହଦର ପିତା, ବାକି ସମସ୍ତେ ହେଉଛନ୍ତି ସନ୍ତାନ । ଏହା ପୂର୍ବରୁ ତୁମେ ଥିଲ ହଦର ସନ୍ତାନ ଓ ହଦର ପିତାଙ୍କ ପାଖରେ ରହୁଥିଲ । ଜ୍ଞାନ ତ ନ ଥିଲା । ବାକି ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଭକ୍ତି କରୁଥିଲ । ଅଧାକଳ୍ପ ଭକ୍ତି କରିଛ, ଭକ୍ତି ଦ୍□ାପରରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଦ୍□ାପରରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି । ଏହା ହେଉଛି ବହୁତ ସହଜ କଥା । କିନ୍ତୁ ଏତେ ସହଜ କଥା ମଧ୍ୟ କେହି ମୁସକିଲ୍‌ରେ ବୁଝୁଛନ୍ତି । ରାବଣରାଜ୍ୟ କେବେଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି, ଏକଥା ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛ - ବାବା ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ଯାହା ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି ସେ ସବୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଉଛନ୍ତି । ଶାସ୍ତ୍ର ତ ହେଉଛି ଭକ୍ତି ମାର୍ଗର ।

ଏବେ ତୁମେ ବୁଝିଗଲଣି - ଜ୍ଞାନ, ଭକ୍ତି ଏବଂ ପୁଣି ହେଉଛି ବୈରାଗ୍ୟ । ଏହି ୩ଟି ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନ, ଭକ୍ତି ଏବଂ ବୈରାଗ୍ୟ । କିନ୍ତୁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ହେଉଛି ନିଜର ହଦର (ସୀମିତ) ବୈରାଗ୍ୟ । ସେମାନେ ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ଶିଖାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଦୁଇ ପ୍ରକାରର ବୈରାଗ୍ୟ ରହିଛି - ଗୋଟିଏ ହେଲା ହଦର, ଦ୍□ିତୀୟଟି ବେହଦର । ତାହା ହେଉଛି ହଠଯୋଗୀ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ବୈରାଗ୍ୟ । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର । ତୁମର ହେଉଛି ରାଜଯୋଗ, ସେମାନେ ଘରଦ୍□ାର ଛାଡ଼ି ଜଙ୍ଗଲକୁ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କର ନାମ ହୋଇ ଯାଉଛି ସନ୍ନ୍ୟାସୀ । ହଠଯୋଗୀମାନେ ଘରଦ୍□ାର ଛାଡ଼ିଥା'ନ୍ତି ପବିତ୍ର ରହିବା ପାଇଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଭଲ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ଭାରତ ତ ବହୁତ ପବିତ୍ର ଥିଲା । ଏଭଳି ପବିତ୍ର ଭୂଖଣ୍ଡ ଆଉ କେଉଁଠି ନାହିଁ । ଭାରତର ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ମହିମା ରହିଛି ଯାହାକୁ ଭାରତବାସୀମାନେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିବା କାରଣରୁ ହିଁ ସବୁ କିଛି ଭୁଲି ଯାଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ନାସ୍ତିକ, ଅନାଥ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେତେ ସୁଖଶାନ୍ତି ଥିଲା । ଏବେ କେତେ ଦୁଃଖ ଅଶାନ୍ତି ରହିଛି! ମୂଳବତନ (ମୂଳଘର) ହେଉଛି ଶାନ୍ତିଧାମ, ଯେଉଁଠି ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ରହିଥାଉ । ଆତ୍ମାମାନେ ଘରୁ ବେହଦର ପାର୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ଏଠାକୁ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଙ୍ଗମଯୁଗ, ଯେତେବେଳେ କି ବେହଦର ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ବାବା ଆସି ଆମମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ତମରୁ ଉତ୍ତମ କରୁଛନ୍ତି । ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଭଗବାନ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ସେ କିଏ, କାହାକୁ କୁହାଯାଉଛି, ଏ କଥା କିଛି ହେଲେ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ଲିଙ୍ଗ ରଖିଦେଇଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଇଏ ନିରାକାର ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ସେ ପିତା ଅଟନ୍ତି - ଏ କଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି, କେବଳ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ସର୍ବଦା ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି, ରୁଦ୍ରବାବା ବା ବବୁଲନାଥ ବାବା କୁହନ୍ତି ନାହିଁ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଲେଖୁଛ ଶିବବାବା ମନେ ଅଛନ୍ତି? ବର୍ସା (ସମ୍ପତ୍ତି) ମନେଅଛି? ଏହି ସ୍ଲୋଗାନ ଘରେ-ଘରେ ଲଗାଇବା ଉଚିତ୍ - ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ପାପ ଭସ୍ମ ହେବ କାହିଁକିନା ପତିତ-ପାବନ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଏହି ପତିତ ଦୁନିଆରେ ତ ଜଣେ ବି ପାବନ ନାହାଁନ୍ତି । ପାବନ ଦୁନିଆରେ ପୁଣି ଜଣେ ହେଲେ ବି ପତିତ ରହି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ତ ସବୁ ସମୟରେ ପତିତମାନେ ଥିଲେ ବୋଲି ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ତ୍ରେତାରେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ରାବଣ ଥିଲା, ସୀତା ଚୋରି ହେଲା । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ସାଥିରେ କଂସ, ଜରାସନ୍ଧ, ହିରଣ୍ୟ କଶ୍ୟପ ଆଦି ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଉପରେ କଳଙ୍କ ଲଗାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏବେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏସବୁ ହେବ ନାହିଁ । କେତେ ମିଛ କଳଙ୍କ ଲଗାଇଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ଏବଂ ଦେବତାମାନଙ୍କ ଉପରେ ମଧ୍ୟ କଳଙ୍କ ଲଗାଇଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କର ଗ୍ଲାନି କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ହେଉଛି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା, ଆତ୍ମାକୁ ପବିତ୍ର କରାଇବା ପାଇଁ । ପବିତ୍ର ହୋଇ ପୁଣି ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ବାବା ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମର ଏହା ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ପୁଣି ଘରକୁ ଯିବାକୁ ପଡିବ । ଘରକୁ ଶରୀର ତ ଯିବ ନାହିଁ । ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଯିବାକୁ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ମିଠା-ମିଠା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ବସ, ଦେହ ମନେ କରି ବସ ନାହିଁ । ଅନ୍ୟ ସତସଙ୍ଗମାନଙ୍କରେ ତୁମେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବସୁଛ । ଏଠାରେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବସ । ଯେପରି ମୋ ପାଖରେ ଏହି ସଂସ୍କାର ଅଛି, ମୁଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟେ... ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ହେବାକୁ ପଡିବ । ବେହଦର ପିତା ଓ ହଦର ପିତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ପ୍ରଭେଦ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବେହଦର ବାବା ବସି ତୁମକୁ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆଗରୁ ଜାଣି ନ ଥିଲ । ଏବେ ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର କିପରି ଘୁରୁଛି, ତାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତ ଏବଂ ଚକ୍ରର ଆୟୁଷ କେତେ, ସବୁ ବତାଉଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ କଳ୍ପର ଆୟୁଷ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ଶୁଣାଇ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ପକାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ତଳକୁ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଆମେ ଯେତେ ଭକ୍ତି କରିବା ସେତେ ବାବାଙ୍କୁ ତଳକୁ ଆକର୍ଷିତ କରିପାରିବା । ବାବା ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କରିବେ । ବାବାଙ୍କୁ ତଳକୁ ଆକର୍ଷିତ କରୁଛନ୍ତି କାହିଁକିନା ପତିତ ଅଟନ୍ତି, ବହୁତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ବାବାଙ୍କୁ ଡାକୁଛୁ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଛନ୍ତି ବିଲକୁଲ୍ ଦୁଃଖୀ ତମଃପ୍ରଧାନ ହୋଇଗଲେଣି, ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ଯାଉଛି, ତେବେ ଯାଇ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି । ଏହି ପାଠପଢ଼ା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନୁହେଁ । ତୁମର ଆତ୍ମା ଜ୍ଞାନକୁ ଧାରଣ କରି ସାଥିରେ ନେଇଯିବ । ଯେପରି ମୁଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ନଦୀ ଅଟ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଏଇ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ନିମନ୍ତେ ଦିଆ ଯାଉନାହିଁ । ଏହା ତ' ଛି-ଛି ଦୁନିଆ, ଏହି ଶରୀର ମଧ୍ୟ ଛି ଛି ଅଟେ, ଏହାକୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ହେବ । ଏଠାରେ ଶରୀର ତ ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ମୁଁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଅଟେ । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ଆସିଛି । ଏହି କଥାକୁ ମନୁଷ୍ୟ ଟିକେ ହେଲେ ବି ବୁଝିପାରୁନାହାଁନ୍ତି, ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ହିଁ ପଥର ବୁଦ୍ଧି, ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ହେ ପତିତ-ପାବନ... ଆତ୍ମା ହିଁ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି । ଆତ୍ମା ହିଁ ସବୁ କିଛି କରୁଛି । ଭକ୍ତି ବି ଆତ୍ମା କରୁଛି, ଶରୀର ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ହିଁ ଧାରଣ କରୁଛି ।

ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ନେଇଯିବାକୁ ଆସିଛି । ମୁଁ ବେହଦର ପିତା ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଡାକ ଶୁଣି ଆସିଛି । ତୁମେ କେତେ ଡାକିଛ । ବର୍ତ୍ତମାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଡାକୁଛ - ହେ ପତିତ- ପାବନ, ହେ ପରମପିତା, ଆସି ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ଦୁଃଖରୁ, ଶୈତାନ୍‌ଠାରୁ ମୁକ୍ତ କର ତେବେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଘରକୁ ଚାଲିଯିବୁ । ଆଉ କାହାକୁ ତ' ଜଣା ହିଁ ନାହିଁ ଆମର ଘର କେଉଁଠି, ଘରକୁ କିପରି, କେବେ ଯିବା । ମୁକ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ କେତେ ମୁଣ୍ଡ ପିଟୁଛନ୍ତି, କେତେ ଗୁରୁ କରୁଛନ୍ତି । ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ମୁଣ୍ଡ ପିଟି ପିଟି ଆସିଛନ୍ତି । ସେହି ଗୁରୁମାନେ ଜୀବନ ମୁକ୍ତିର ସୁଖକୁ ତ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ସେମାନେ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ମୁକ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ବିଶ୍□ରେ ଶାନ୍ତି କିପରି ହେବ? ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ କେବଳ ମୁକ୍ତିକୁ ହିଁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଜୀବନମୁକ୍ତି (ସ୍□ର୍ଗ ଦୁନିଆ)କୁ ତ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବାବା ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି ଉଭୟର ବର୍ସା ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜୀବନମୁକ୍ତିରେ ରହିବା ସମୟରେ ବାକି ସମସ୍ତେ ମୁକ୍ତିକୁ

ଚାଲିଯାଇଥାଆନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଏହିପରି ହେବା ପାଇଁ ଜ୍ଞାନ ନେଉଛ । ତୁମେ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସୁଖ ଦେଖିଛ ଏବଂ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ଦେଖିଛ । ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ତୁମେମାନେ ହିଁ ପୁଣି ଧର୍ମ-ଭ୍ରଷ୍ଟ, କର୍ମ-ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛ । ତୁମେ ପବିତ୍ର ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାର୍ଗରେ ଥିଲ, ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ପବିତ୍ର ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାର୍ଗର ଅଟନ୍ତି । ଘରଦ୍□ାର ଛାଡ଼ିବା ଏହା ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ଧର୍ମ ଅଟେ । ପୂର୍ବରୁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଭଲ ଥିଲେ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ପୂର୍ବରୁ ବହୁତ ଭଲ ଥିଲ, ଏବେ ତମଃପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ଡ୍ରାମାର ଖେଳ ଅଟେ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଏହି ପାଠପଢ଼ା ନୂଆ ଦୁନିଆ ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଧିଷ୍ଟ । ପତିତ ଶରୀର, ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ମୋତେ ପୁଣି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ନା କଳ୍ପ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର, ନା ମୁଁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ । ଏହିପରି ତ ତୁମେ ମୋର ନିନ୍ଦା କରିଆସିଛ ତଥାପି ବି ମୁଁ ତୁମର କେତେ ଉପକାର କରୁଛି । ଯେତେ ଶିବବାବାଙ୍କର ନିନ୍ଦା କରିଛ, ସେତିକି ଆଉ କାହାର କରିନାହଁ । ଯେଉଁ ବାବା ତୁମକୁ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ତୁମେ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ବୋଲି କହୁଛ । ଯେତେବେଳେ ଗ୍ଲାନି ବି ସୀମା ଟପି ଯାଉଛି, ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଆସି ଉପକାର କରୁଛି । ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଙ୍ଗମଯୁଗ, କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଯୁଗ । ଯେତେବେଳେ କି ତୁମକୁ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ଆସୁଛି । ପବିତ୍ର ହେବାର କେତେ ସହଜ ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ବହୁତ ଧକ୍କା ଖାଇଛ, ପୋଖରୀକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ନାନ କରିବାକୁ ଯାଇଥାନ୍ତି, ଭାବନ୍ତି ଏହା ଦ୍□ାରା ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବୁ । ଏବେ ଚିନ୍ତା କର କେଉଁଠି ସେ ପୋଖରୀର ପାଣି ଏବଂ କେଉଁଠି ପତିତ-ପାବନ ବାବା । ତାହା ସବୁ ହେଉଛି ଭକ୍ତି ମାର୍ଗ, ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ । ମନୁଷ୍ୟ କେତେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ରହିଛନ୍ତି । କୁମ୍ଭକର୍ଣ୍ଣର ନିଦରେ ଶୋଇଛନ୍ତି । ଏକଥା ତ ତୁମେ ଜାଣିଛ - ଲୋକେ କହିଥା'ନ୍ତି - ବିନାଶ କାଳେ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି ବିନଶ୍ୟନ୍ତି । ଏବେ ତୁମର ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ପ୍ରୀତି ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଛି । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ, କାହିଁକିନା ମାୟା ଘଡ଼ିକୁ ଘଡ଼ି ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ଏହା ହେଉଛି ୫ ବିକାରର ଲଢ଼େଇ । ପାଞ୍ଚ ବିକାରକୁ ରାବଣ କୁହାଯାଉଛି । ରାବଣର ମୁକୁଟ ଉପରେ ଗଧର ମୁଣ୍ଡ ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି ।

ବାବା ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ସ୍କୁଲରେ କେବେ ଆଖିବନ୍ଦ କରି ବସି ନ ଥାନ୍ତି । ସେମାନେ ତ ଭକ୍ତି ମାର୍ଗରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ପାଇଁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥାନ୍ତି କି ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ବସ । ଏଠାରେ ତ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ହେଉଛି ସ୍କୁଲ୍ । ଶୁଣିଛ ମଧ୍ୟ ନଜର ଦ୍□ାରା ନିହାଲ (ପବିତ୍ର) ... କହନ୍ତି କି ଇଏ ଜାଦୁଗର ଅଟନ୍ତି । ଆରେ, ଏକଥା ତ ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଦେବତାମାନେ ମଧ୍ୟ ନଜର ଦ୍□ାରା ନିହାଲ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ନଜର ଦ୍□ାରା ମନୁଷ୍ୟକୁ ଦେବତା କରୁଥିବାରୁ ଜାଦୁଗର ହେଲେ ନା । ବାବା ବସି ଆତ୍ମା ରୂପୀ ବ୍ୟାଟେରୀକୁ ଚାର୍ଜ କରିବେ ଏବଂ ପିଲାମାନେ ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ବସିବେ ତେବେ କ'ଣ କୁହାଯିବ! ସ୍କୁଲରେ ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ବସି ନ ଥାନ୍ତି । ନଚେତ୍ ସୁସ୍ତି (ଆଳସ୍ୟ) ଆସିବ । ପାଠପଢ଼ା ତ ହେଉଛି ରୋଜଗାରର ପନ୍ଥା । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ପଦ୍ମ ପଦ୍ମର ରୋଜଗାର ହେଉଛି । ରୋଜଗାର ବେଳେ କେବେ ହାଇ ମାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସୁଧାରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ (ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କ ଚିତ୍ର) ତ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଛି । ତାଙ୍କର ରାଜଧାନୀ ଦେଖିବାକୁ ଅଛି ତ ଦିଲ□ାଡ଼ା ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଅ । ତାହା ହେଲା ଜଡ଼, ଏହା ହେଉଛି ଚୈତନ୍ୟ ଦିଲ□ାଡ଼ା ମନ୍ଦିର (ମଧୁବନ) । ଦେବତାମାନେ ବି ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ସ୍□ର୍ଗ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ଆବୁକୁ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ତୀର୍ଥ ହେଲା ଆବୁ । ଯିଏବି ଧର୍ମ ସ୍ଥାପକ ଅଥବା ଗୁରୁ ଆଦି ଅଛନ୍ତି, ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତିଦାତା ବାବା ଏଠାକୁ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହା ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ତୀର୍ଥ କିନ୍ତୁ ଗୁପ୍ତ ଅଟେ । ଏହାକୁ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ଯେଉଁ ସଂସ୍କାର ବାବାଙ୍କର ରହିଛି, ସେହି ସଂସ୍କାରକୁ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କ ଭଳି ଜ୍ଞାନର ସାଗର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରହିବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଆତ୍ମା ରୂପୀ ବ୍ୟାଟେରୀକୁ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ କରିବା ପାଇଁ ଚାଲିବା-ବୁଲିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ଦୈବୀ ଚରିତ୍ର ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ବହୁତ ବହୁତ ମିଠା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ବରଦାନ**:-** ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ହୋଇ ଦିବ୍ୟବୁଦ୍ଧିର ବରଦାନକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଉଥିବା ସଫଳତା ସମ୍ପନ୍ନ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ବାପଦାଦା ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନକୁ ଦିବ୍ୟବୁଦ୍ଧିର ବରଦାନ ଦେଇଛନ୍ତି । ଦିବ୍ୟବୁଦ୍ଧି ଦ୍□ାରା ହିଁ ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ, ନିଜକୁ ଏବଂ ତିନି କାଳକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଜାଣିପାରିବ ତଥା ସର୍ବଶକ୍ତିକୁ ଧାରଣ କରିପାରିବ । ଦିବ୍ୟବୁଦ୍ଧି ସମ୍ପନ୍ନ ଆତ୍ମା କୌଣସି ବି ସଂକଳ୍ପକୁ କର୍ମରେ ବା ବାଣୀରେ ଆଣିବା ପୂର୍ବରୁ ତା'ର ତିନିକାଳକୁ ଜାଣି ତା'କୁ ସାକାର କରିଥାଏ । ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଅତୀତ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତ ମଧ୍ୟ ସେତିକି ସ୍ପଷ୍ଟ ଥାଏ ଯେତିକି ସ୍ପଷ୍ଟ ବର୍ତ୍ତମାନର ଅଟେ । ଏହିଭଳି ଦିବ୍ୟବୁଦ୍ଧି ଆତ୍ମାମାନେ ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ସର୍ବଦା ସଫଳତା ସମ୍ପନ୍ନ

ହୋଇଯାଆନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ରତାକୁ ଧାରଣ କରିଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ପରମାନନ୍ଦର ଅନୁଭୂତି କରିପାରିବେ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***